

De onafhankelijke klachtencommissie als bedoeld in artikel 10 van de Wet Verplichte Geestelijke Gezondheidszorg regio Eindhoven

is inzake de klacht 2023/019 van:

de heer XXXX, geboren op XXXX, ten tijde van het schrijven van de klacht verblijvend op de afdeling Balans, onderdeel van De Woenselse Poort, tot het navolgende oordeel gekomen.

1. De procedure

De klachtencommissie ontving op 6 maart 2023 een klaagschrift, gedateerd op 14 januari 2023, van de heer XXXX, hierna te noemen klager. De klachtencommissie kan niet verklaren wat de reden is van de late ontvangst van de klacht.

De klacht richt zich volgens het klaagschrift tegen de beslissing om aan klager verplichte zorg te verlenen in de vorm van het beperken van zijn bewegingsvrijheid.

De klachtencommissie ontving op 14 maart 2023 een verweerschrift, eveneens gedateerd op 14 maart 2023, van mevrouw XXXX, verpleegkundig specialist GGZ en regiebehandelaar, hierna te noemen verweerster.

Verweerster heeft zich bij het formuleren van het verweerschrift laten bijstaan door mevrouw XXXX, juriste verbonden aan De Woenselse Poort.

De mondelinge behandeling van de klacht vond plaats op 21 maart 2023. Klager was, ondanks dat hij behoorlijk was opgeroepen, zonder bericht van verhindering niet bij de mondelinge behandeling verschenen. Verweerster heeft zich laten vertegenwoordigen door mw. XXXX en door mevrouw XXXX als juriste verbonden aan De Woenselse Poort, alsmede de leden van de klachtencommissie hebben deelgenomen aan de behandeling van de klacht.

2. Inhoud van de klacht

De klacht richt zich op:

- de beslissing om aan klager verplichte zorg te verlenen in de vorm van het beperken van zijn recht op bewegingsvrijheid.

3. De feiten

De Rechtbank Oost-Brabant heeft op 10 januari 2023 een machtiging tot het verlenen van verplichte zorg verleend ten aanzien van klager. Deze machtiging geldt tot en met 11 juli 2023. Klager was ten tijde van het schrijven van de klacht verblijvend op de afdeling Balans, onderdeel van De Woenselse Poort.

4. Standpunt van klager

Klager geeft in zijn klaagschrift aan dat hij op 7 januari 2023 drugs had gebruikt. Hierdoor was op 9 januari 2023 zijn urinecontrole positief. Sindsdien wordt klager in zijn vrijheid beperkt. Hij geeft aan dat het langdurig opsluiten voor eenmalig drugsgebruik niet proportioneel of doelmatig is. Volgens klager is langdurig opsluiten bij drugsgebruik niet effectief in het verhelpen van een verslaving. Het motiveert volgens hem juist grof onverantwoord drugsgebruik, omdat hij toch weer binnen moet zitten.

5. Standpunt van verweerster

Verweerster is van mening dat de klacht van klager niet-ontvankelijk moet worden verklaard, omdat klager zich beklagt over het al dan niet toekennen van verlof, hetgeen volgens verweerster niet valt onder de klachtgronden van artikel 10:3 Wvvgz. Indien de klachtencommissie toch van mening is dat het beklag kan worden geschaard onder artikel 10:3 Wvvgz, is verweerster van mening dat de klacht ongegrond is. Verweerster geeft ter onderbouwing hiervan het volgende aan:

Op 7 januari 2023 heeft klager drugs gebruikt zoals blijkt uit de urinecontrole die op die dag is afgenomen. Zoals beschreven in de huisregels en de afdelingsregels, die aan klager zijn overhandigd bij opname, is het gebruik van drugs verboden binnen de instelling.

Aangezien drugsgebruik een belangrijke risicofactor is voor klager, is in zijn verlofplan, zijn zorgplan en in de zorgmachtiging opgenomen dat zijn verlof geen doorgang kan vinden indien er sprake is van een positieve urinecontrole, tot er twee UC-uitslagen zijn waarop de waardes van cannabisgebruik dalen of er sprake is van één negatieve urinecontrole. Dit beleid is meermaals mondeling aan klager toegelicht, alsook toen klager op 9 januari 2023 verlof aanvroeg. Op deze dag is er geen verlof aan klager toegekend, omdat hij op dat moment nog geen twee dalende urinecontroles of één schone urinecontrole had ingeleverd. Volgens het zorg- en verlofplan kon er daarom nog geen sprake zijn van het toekennen van verlof.

Omdat klager in een gesloten setting verblijft, heeft hij in principe geen recht op verlof zoals de klachtencommissie recent oordeelde. Er is derhalve bij het niet toekennen van verlof geen sprake van het beperken van de bewegingsvrijheid, zoals klager in zijn klaagschrift stelt. Verweerster is derhalve van mening dat er geen sprake is van verplichte zorg waarover geklaagd kan worden bij de klachtencommissie. Er is geen sprake geweest van insluiting, beperking van de bewegingsvrijheid of een andere vrijheidsbeperkende maatregel. Klager is op grond van de zorgmachtiging geplaatst binnen de gesloten afdeling, waarbij verlof toegekend kan worden indien klager voldoet aan de verlofvoorwaarden.

Verweerster verzoekt de klachtencommissie om de klacht primair niet-ontvankelijk te verklaren. Secundair verzoekt verweerster de klachtencommissie, als zij van mening is dat de klacht geschaard kan worden onder artikel 10:3 Wvvgz, om de klacht ongegrond te verklaren.

6. Bevoegdheid van de klachtencommissie

De klachtencommissie heeft vastgesteld dat voor het verlenen van verplichte zorg aan klager een zorgmachtiging is verleend op 10 januari 2023, geldend tot en met 11 juli 2023. In de zorgmachtiging zoals die voor klager is verleend, is opgenomen dat aan klager onder meer als verplichte zorg kan worden verleend; insluiten en het beperken van bewegingsvrijheid.

Klager klaagt over de beslissing op grond van artikel 8:9 Wvvgz om hem te beperken in zijn bewegingsvrijheid.

Op grond van artikel 10:3 onder f van de Wvvgz kan klager over een beslissing over de uitvoering van verplichte zorg een klacht indienen bij de klachtencommissie. De klachtencommissie is aldus bevoegd om de klachten van klager te beoordelen.

7. Beoordeling van de klacht

Klager klaagt over de beslissing om aan hem verplichte zorg te verlenen in de vorm van het beperken van zijn recht op bewegingsvrijheid. Echter, die redenering van klager is onjuist. Klager bevindt zich op een gesloten setting, waar cliënten in beginsel niet de mogelijkheid van verlof buiten de afdeling hebben. Ofwel: in principe heeft klager geen verlof. Hem kan verlof worden *toegekend*. Dat het verlof geen doorgang kan vinden indien er sprake is van een positieve urinecontrole, is bij klager bekend. Dit is namelijk opgenomen in zijn verlofplan en zijn zorgplan.

Bij klager is ook bekend dat er, na een positieve urinecontrole, twee urinecontroles nodig zijn waarop de waardes van cannabisgebruik dalen of één negatieve urinecontrole om verlof weer toe te kennen.

Het *niet toekennen* van verlof is niet hetzelfde als het *weigeren* van verlof. Dat laatste veronderstelt namelijk dat het recht op verlof bestaat en dat dat vervolgens wordt geweigerd, maar die situatie doet zich in casu niet voor.

De klacht is, derhalve gelet op bovenstaande, niet-ontvankelijk omdat er geen beslissing op grond van artikel 10.3 Wvvgz voorligt waarover de klachtencommissie kan oordelen.

8. Beslissing

De klachtencommissie verklaart de klacht over:

- de beslissing om aan klager verplichte zorg te verlenen in de vorm van het beperken van zijn recht op bewegingsvrijheid: **NIET-ONTVANKELIJK.**

Deze beslissing werd genomen te Eindhoven op 21 maart 2023 door de klachtencommissie, bestaande uit de heer mr. dr. XXXX, voorzitter, en de leden mevrouw XXXX, psychiater, en mevrouw XXXX, in tegenwoordigheid van mevrouw XXXX, secretaris.